Ч. 29. Второк 21 (8) лютого 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — До ситуациї на Угорщині. — Події в Росиї. — Ґріппенберґ а Куропаткін. — З поля війни.

Бесіда ґр. Штернберґа в палаті послів, котра стала ся причиною резиґнациї ґр. Феттера з предсідательства в палаті, наробила нового клопоту. З Відня доносять тепер, що зараз по резиґнациї явили ся у ґр. Феттера посли Швеґель, Скене, ґр. Сільва-Тарукка і Тірк та старали ся єму вияснити, що ціла подія стала ся лиш случайно і намавляли єго, щоби він взяв назад свою резиґнацию. Ґр. Феттер однак обстає при своїм і казав, що достоїнство президента палати не повинно бути зависиме від случаю. Вибір нового президента відбуде ся аж в середу, позаяк богато послів роз'їхало ся. Кажуть, що наслідником Феттера стане др. Ебенгох. Не єсть однак виключене, що ґр. Феттер, коли би був знову вибраний, прийме вибір.

Ситуация на Угорщині все ще невияснена. Є. В. Цісар приймав в суботу на авдиенциї ґр. Андрашого, котрий зложив звіт зі своєї наради з угорскими політиками. Може бути, що тепер будуть покликані ще иньші угорскі політики до Відня. Угорска палата послів поділила ся на девять секций, котрі мають провірювати вибори 392 угорских, а 40 хорватских послів. Секциї мають зложити звіт на найблизшім засїданю ві второк. На порядок дневний того засїданя поставлено також вибір президента і віцепрезидентів палати.

В виду убитя вел. кн. Серґія в Росиї всї справи політичні в цілім сьвіті зійшли на друге місце; так величезне враженє зробила ся подія в цілім сьвіті. Вся праса цілого сьвіта уважає се убийство за відповідь росийскої революцийної партиї на масакрованє студентів в Москві підчас демонстрациї 18 і 19 грудня і на події з 22 січня, коли то згинуло в Петербурзі від куль кількасот робітників і зовсім невинних людий. Убитє вел. кн. Серґія зробило на царскім дворі, як зовсім понятно, дуже глубоке враженє і викликало величезний переполох, тим більший, що революцийна партия порозсилала, як кажуть, всім великим князям, а навіть самому цареви вироки смерти і що єсть загальне переконанє, що в спілцї з революціоністами стоять і якісь високо поставлені і впливові люди. А здогадують ся того з тих обставин, що революціоністи були докладно о тім поінформовані, коли князь Серґій виїзджає і що єго жена княгиня Єлисавета, особа загально люблена, одержала була недавно лист з остереженем, щоби не виїзджала разом зі своїм мужем, бо єї може стрітити така сама судьба, яка єму призначена. Кажуть також, що великий князь Серґій знайшов був перед кількома днями лист на своїм бюрку з вироком смерти. Він однакож на то не зважав, бо спускав ся на тайну поліцию, котра стерегла єго так, як самого царя і їздив каритою зробленою із сталевих плит. — Коли цареви дано знати о сій страшній події, він аж розплакав ся і так був зворушений, що мало не зімлів і треба було єго ратувати. Кажуть, що така сама судьба назначена Трепову і вел. кн. Володимирови, котрий як звістно приказав войску стріляти до робітників в Петербурзі, котрі зовсім мирно і без якої небудь зброї ішли з просьбою до царя.

Про само убийство доносять тепер, що стало ся то о 3 год. по полудни. Вел. кн. Серґій їхав в замкненій кариті а недалеко палати справедливости задержав кариту на хвильку якийсь візник, що виминав незручно. В тій хвили заговірники мали нагоду переконати ся, хто їде і кинули бомбу так зручно, що она поцілила в кариту і розірвала єї подібно як підчас замаху на Плевого. Розірване тіло вел. князя лежало на улици в болоті, аж якийсь поліциян накрив єго офіцирским плащем. Конї, котрі везли вел. князя, так були покалїчені, що їх треба було добити. О убийниках, ко-

---

9)

Найменші держави в Европі.

(Після Фр. Шридера, Г. Гармсторфа, Р. Петермана і др. зладив — К. Вербин).

(Дальше).

Бравн з моноклем в оці стояв, як здавало ся, зовсім спокійний і дивив ся лиш, як крупє з поспіхом розкладав тепер золото і банкноти на всї можливі шанси тринайцятки з найвисшими ставками. Лиш старший крупє усьміхав ся, бо банк чей міг видержати! Той чоловік вдурів чи що... Він не важив ся докінчити гадки! Коли би тринайцятка ще раз виграла, то він каже змінити крупера. Недовірчиво споглядав він з під ока, бо не можна бути досить осторожним.

Наконець були вже гроші розділені, кожда шанса тринайцятки була заставлена найвисшою ставкою, а кілька банкнотів ще відсунено до того місця, де сидів Бравн. Молодий крупє зі сьвідомостию того, що в єго руці спочиває тепер велике рішенє і що очи всїх звернені на него, відозвав ся торжественним голосом: Messieurs faites vos jeux! Але лиш дуже мало грачів відважило ся покласти свої маленькі суми побіч великих куп гроший Американця. Увага всїх була звернена на єго щастє. Цікава річ, чи тринайцятка позістане єму і тепер вірна? То річ неможлива! Rien ne va plus! Всї аж дух заперли в собі, таке настало напруженє, коли кулька впала до рулети; она підскочила кілька разів і покотила ся дальше, а крупє не вірив таки власним ушам, коли механічно проголосив: „Тринайцятка, чорне, непаристе і манк!“ Він сам ще раз подивив ся, три иньші крупери, що послугували коло того стола, подивили ся також та й оба старші крупери нахилили ся над рулету. Ні, тут не могла бути ніяка помилка; мала, біла, марморова кулька лежала спокійно перед несамовитою тринайцяткою в рулеті, котра ще трошки обертала ся!

Молодому круперови аж піт виступив на чоло від занепокоєня. Старший крупє глянув на другого, що сидів напротив него і оба зрозуміли ся, молодий крупє вийшов а на єго місце прийшов другий старший. Публика тиснула ся до стола, кождий хотів видїти того чудотворного чоловіка, того тринайцяткового грача, котрий за той час сидів спокійно на своїм місци і напихав кишені свого фрака щораз то новими пачками банкнотів. Наконець скінчила ся виплата, а каса того стола була майже порожна, але він і тепер не рушив ся з свого місця, лиш сказав, щоби знов лишити цїлу вкладку. Загальне зацікавленє, яке викликала тота борба одного грача з банком, не могло вже бути більше.

Новий крупє вкинув кульку і пустив в рух рулету, але загальне роздразненє і єго вчепило ся; рука єму дрожала і він кинув кульку з такою силою, що она вискочила із цилїндра і — щезла. Якась гістерична дама крикнула на весь голос, дістала корчів і єї треба було винести із салї. Щаслива кулька десь пропала. Чи не бувже то виразний знак судьби? Стара ґрафиня Каділя пробовала ще послїдний раз намовити свого сусїда, щоби він перестав грати, але він нїби не чув, що она єму говорить. Встромив очи в рулету, котру крупє пустив знову в рух і вкинув в ню запасну кульку. І знов зробило ся так тихо, що хоч мак сїй. Кулька впала, але крупє не міг вже й словом відозвати ся. Перецудженний споглядав вибалушеними очами на кружок, котрий ще трохи обертав ся: мала біла кулька лежала знов перед тринайцяткою!

Сим разом не було вже чути відзивів радости, гра вже й всїй публиці видавала ся якоюсь несамовитою. То хиба якась нечиста сила могла так зробити, що тринайцятка виграла пять разів*) раз пораз. Старший крупє заявив тоді, що каса того стола розбита і що після постанов гри при тім столі задля спізненої пори вже не можна грати. Рулету накрили скринкою, а публика придивляла ся, як Американцеви виплачувано єго послїдну виграну в сумі 200.000 франків.

Але всї надії на дальшу сензацию щезли. Містер Бравн вийшов з виграними грішми з салї і щез із свого готелю. На другий день довідали ся люди, що тринайцятковий грач виїхав і не лишив в своїй комнаті більше нїчого як лиш повен кіш нетворених жебрацких листів та просьб о позичку — і предложеня в справах подружа. — Добре зробив! — казав деякий грач, що вже посивів при рулеті,

---

*) Подібного случаю розбитя банку при рулеті, літопись дому гри в Монте Карльо доси не записала.

трих арештовано, нема ще доси ніякої вісти і можна припускати, що їх навіть не зловлено а арештовано лиш якихсь підозріних о убийство. Фактом єсть, що поліцияни побили якогось студента, гадаючи, що то він підкинув бомбу. З другої же сторони доносять, що оба убийники суть студентами, котрі аж до кінця січня перебували в Женеві і аж з кінцем січня виїхали до Росиї.

Зараз по катастрофі окружила поліция цїле місце і арештувала всїх, котрі там були. Тїло убитого позбирано і зложено в домовину та перенесено до монастиря Чудов. При домовинї стоять урядники цивільні і войскові а в ночи роблять службу два офіцири і 4 підофіцири. Перед монастирем уставлено також почетну сторожу. Похорон має відбути ся в Ілінское під Москвою.

Вел. кн. Сергій був загально зненавидженнй задля своєї лютости і захланности, котра, кажуть, довела до теперішної японьскої війни. Єго учителем був Побідоносцев і він був головно тим, котрий в спілцї з Побідоносцевом, ґр. Шереметєвом, царицею-вдовицею і другими великими князями ставили всякий опір якимнебудь змінам автократичного правлїня. В державі мав поправдї перший голос не цар Николай II, але єго стрий і шурин Сергій. Найважнїйші зарядженя та іменованя мусїли мати одобренє вел. кн. Сергія. Єго заходами іменував цар мінїстром справ внутрішних Сипяґіна, а коли того убив Балмашев, то вел. князь Сергій поручив на єго місце Плевого. Князь Сьвятополк-Мірский був єму не на руку і він постарав ся о іменованє Трепова і Булиґіна.

Ґен. Ґріпенберґ станув вже в Петербурзї. Від того, як він представить тепер ці реви ситуацию на поли війни, буде, здаєсь, зависїти судьба і становище ґеп. Куропаткіна. В Москві дав ся він вже почути, що ґенерал Куропаткін зовсїм нездібний на головного вожда і длятого він (Ґріпенберґ) мусїв зложити команду свого корпуса, бо не може дальше служити під таким вождом. Послїдна велика битва вийшла на некористь Росиян лиш через нездібність Куропаткіна, котрий не прислав єму в пору помочи, а до того ще й казав вертати в хвили, коли побіда була певна, скоро би лиш Куропаткін був в пору прислав поміч, як того Ґріпенберґ домагав ся.

На поли війни в Манджуриї щось стало ся, але що — то годї зрозуміти з баламутних депеш російских. Ґен. Сахаров доносить до Петербурга, що дістав від ґен. Чічаґіна (Чічаґова?) вість о зачіпнїм атаку Росиян під командою ґен. Сеніцкого, котрий знов вислав дня 24 с. м. якогось Боярінова з 90 людьми, щоби він здержав японьску офензиву і ратував російску артилерию. Японцї відтяли Боярінова від відділу Сеніцкого і окружили єго зі всїх сторін. Японцї були в силї 6 шкадрон і 1000 мужа піхоти (отже що найменше 1750 людий) мимо того Боярінов побив Японцїв і хоч они заєдно кричали „банзай!", то таки уступили ся на 400 кроків (страх далеко!) взад. Боярінов дав кілька сальв, а відтак почав поволи уступати, забираючи з собою ранених і трупи. Страти по сторонї Росиян виносять: 3 вояків убитих, 1 офіцир і 24 вояків ранених. Неприятель гнав ся за Бояріновом двайцять кілька верст далеко. Здає ся, що ся вість відносить ся до відділу Сеніцкого, котрого вислано, щоби розвідав, що діє ся на лївім крилї Японцїв. Показало ся, що в переходї ґірскім коло Фуншулїн стояла ватага Хунхузів зложена з кілька тисячів людий під командою Японцїв і наміряла збурити якийсь міст на зелїзници. — Здає ся, що ґен. Куропаткин лагодить ся до офензиви.

Новинки.

Львів, дня 20-го лютого 1905.

— Запомоги. Товариство „Львівский Боян" одержало 600 К запомоги з квоти, призначеної Соймом на запомоги для музичних товариств. Крім того львівска „Лютня" одержала 1000 корон запомоги, а „Лютня" в Кракові 600 К. — З квоти 3.000 К, ухваленої Соймом на запомоги для реміснпчих товариств, краєвий видїл уділив: львівскій „Зорі" 250 К, а „Рускій бурсї ремісничопромисловій" у Львові 130 К.

— Від Впов. Івана Нечуя-Левицкого одержала редакция „Л. Н. Вістника" ось такий лист: Прошу високоповажану Редакцию „Л. Н. Вістника" через свій журнал оповістити про мою щиру подяку всїм поодиноким особам і всїм институциям у Галичинї й на Буковинї, що пошанували мене присланими телєграмами, адресами й приносами в час 35-лїтного ювилею моєї письменницької дїяльности. Прошу иньші галицкі й буковиньскі ґазети надрукувати се. — *Іван Нечуй Левицкий.*

— Поминальне богослуженє за упокій душі бл. п. о. Алексея Тороньского, б. катехита львівскої ц. к. академ. ґімназиї, члена ц. к. ради шкільної кр. і пр., відбуде ся вї второк 21 лютого с. р. в церкви Успенія Пр. Д. М. о год. 9 перед пол., заходом родини покійного.

— Недостача паші викликала дорожнечу особливо сїна. В Скільщинї заплатив один селянин з Хащованя жидови за 4 вози сїна 216 корон. В Сколїм коштує один сотнар сїна 14 корон. При тім дуже тяжко дістати сїна.

а о особі пана Бравна розповідали собі найдивнїйші і найнеймовірнїйші річи. Виграти майже пів міліона за пять франків то не дрібничка! Вість о тім розійшла ся по цїлім сьвітї і звабила множество грачів а банк робив знамениті інтереси.

Минув ледви місяць, аж містер Бравн з'явив ся наараз знову. Сим разом приїхала з ним якась красна молоденька дама і наймила собі віллю близько городів Монте Карля. Ті, що знали тайну, лиш покивували головами на таке товариство. Можна було видїти, як він знову грав на то злощастне число і ставив за кождий раз дуже високо, підчас коли панї Бравн цїлими жменями викидала гроші при столах „Трант е Карант"; а тринайцятка показувала ся лиш рідко, а тодї вже напевно показала ся, коли він на ню не ставив.

Одного вечера побачила єго стара ґрафиня Каділя пізною порою при своїм столї. Він був незвичайно блїдий і казав знову заставити своє число найвисшими ставками. Rien ne va plus! — Zéro! показало ся на кінци. Круп'є розділив ще раз купку банкнотів на всї шанси тринайцятки. „Трийцять шість, червоне, рівне, висше вісімнайцять!" — була відповідь.

Заповіджено три послїдні гри. Стара ґрафина видїла, як містер Бравн обертав в пальцях одніСеньку велику золоту монету і не міг якось зважити ся. Кулька котила ся а він не поставив. — „Ставте борзенько на тринайцятку"! — хотїла она єму сказати, але в роздразненю забула язик в ротї, а круп'є вже проголосив: Тринайцять, чорне, непаристе, низше вісїмнайцять! Нїхто не ставив на то число. Грачеви лице набігло кровю, коли очи всїх звернули ся з цїкавостию на него. Хотїв тепер ставити на тринайцятку, але станув мов би закаменїлий. Кулька вже котила ся знову. Він хотїв крикнути: „Пять люйдорів на тринайцятку!" Але лиш рушив губами, а тринайцятка знов вийшла. Тепер вже набрав відваги поставити на то число монету, котра єму в руцї аж загріла ся, але був певний того, що то буде на дармо. „Послїдна гра!" — відозвав ся голос судьби і виграло число трийцять і один.

Стара ґрафиня Каділя вже не дивувала ся, коли на другий день розійшла ся чутка, що тринайцятковий грач застрілив ся. Она видїла вже по лици не одного грача, що він засуджений на смерть; трохи дива викликало лиш то, що єго самоубийника знайдено на кладовищи, де хоронять самоубийників. Панї Бравн десь була щезла, а що погибшим нїхто не журив ся, то єго закопано таки на тім місци, де він собі житє відобрав. Стара ґрафиня не видержала, щоби не пійти на єго могилу. На сьвіжім горбку в рядї других гробів була мала табличка з 13. Він грав на найблизше число могили і оно таки стало числом єго смерти! Глубоко тронута вернула назад.

А в книзї видатків з тайного фонду дому гри було записане: „Панні Y за виїзд для п. Бравна.... 5000 франків!..."

При зеленім столї в Монте Карльо.

Перед касином сидить на лавцї великий грубий панок і розперши ся вигідно вигріває ся на сонци. Одїнє на нїм дуже просте, сїре, а на сурдутї стяжечка від ордера французкої леґії гонорової; на великій голові ледви держить ся брунатний капелюх. Єго волоссє рудаво брунатне досить довге, борода густа; на обвислих, мягких чертах лиця вираз повної, байдужної на все вигідности; они зиркають добродушно і з вдоволенєм з самого себе споглядають трохи з горда на ріжнородну товпу. Цїла фіґура нагадує дуже тоті характеристичні постаті, які стрічаємо нераз на старих голяндских образах, особливо у Рембранта а в новочаснім житю нераз в ческих купелевих місцях, особливо в Карльсбадї.

Єсть трета година. Старий панок встає поволи, як би з просоня, та іде до касина. „А — то Ротшільд — дивіть ся, то Ротшільд — Ротшільд пішов — відзивають ся за ним голоси із товпи на всїляких мовах.

Було би хибно, коли би хтось начитавшись деяких описів Монте Карля, гадав, що тут серед дуру гри всї собі рівні, що нема ріжници анї що до ранґи анї що до становища і імени. Певно, що нїгде так як в салях касина в Монте Карльо ідуть в суміш і високі і низькі, богаті і біднї, що наслїдники престолів стрічають ся з послїдними дурисьвітами, міліонери з банкротами, але границї, які творять між людьми ранґа, становище і майно, остають ся і тут. Мимо „Руж е ноар", „Трант е Карант", мимо всего роздразненя, яке викликує гра, знають грачі завсїгди докладно, коли явить ся коло котрогось із столів „достойник", хоч би коло стола стояло не знати кілько людий. Всї забувають на свою гру і звертають очи на увійшовшого достойника, уважають дуже пильно, кілько він ставить і на які числа і чемно а навіть з глубокою почестию роблять єму місце. Так буває також, коли увійде барон Ротшільд; тодї встає не лиш той, що займає для него місце, єго „маркер", але схопить ся наараз трох або й чотирох панів із своїх місць. Всї такі чемнї для него не лиш длятого, що він король богачів, але й длятого, що він має щастє!

По баронї Артурі Ротшільдї можна пізнати, яка то несправедлива тота баба, богиня щастя Фортуна. Агже в сали знаходять ся сотки таких, котрим здалось би конче виграти більшу або меншу суму, так богато бідаків, що програють свою послїдну готівку, так богато премудрих панків, що знають ся на обчисльованю шанс гри — а они всї жалують ся, всї програють!

А Ротшільд ставить на числа 19, 20, 21 плянами найбільшу ставку 12.000 франків — і красненько та чемненько виходить 20. Щасливий загортає спокійно свою виграну, лишаючи ставку, а 21 виходить як би на приказ! Відтак ставить барон на середних дванайцять чисел по 2000 франків, опісля ще й на 13 та на 18, але й тоті нещасливі числа піддають ся силї богача і виграють. Так грає він чверть години. Всї инші грачі ідуть за примiром барона та ставлять і собі на тих дванайцять чисел, на котрі він вигравав, але щастє щезає зараз, скоро барон встає від стола і виходить. Перед касином стоїть вже самоїзд і жде на Ротшільда, а він сїдає на него і що трудах дня, по тяжкій роботї, їде на прогульку, з котрої вертає опісля до своєї посїлости, на спочинок до тих трох віль, що знані під назвою „Monsieur, Madame i Bébés."

Найщасливійшим по Ротшільдї, хоч не так спокійним, але дуже симпатичним грачем єсть

Войскова бранка в окрузї к. і к. команди 11. корпусу у Львові відбуде ся сего року в отсих місцевостях і речинцях: Скалат 1—11 марта, Збараж 13—18 марта, Теребовля 20—29 марта, Тернопіль 31 марта до 15 цьвітня, Снятин 4—15 цьвітня, Печеніжин 1—6 марта, Коломия 8—22 марта, Косів 24—31 марта, Жабє 5 і 6 цьвітня, Сокаль 1—15 марта, Львів (повіт) 17—31 марта, Львів (місто) 3—18 цьвітня, Мости великі 1—4 марта, Жовква 6—15 марта, Бібрка 1—5 марта, Ходорів 8—13 марта, Бурштин 14—21 марта, Рогатин 23—30 марта, Підгайцї 1—14 цьвітня, Перемишляни 1—7 марта, Глиняни 9—13 марта, Бережани 15—28 марта, Галич 1—7 марта, Станиславів 9—18 марта, Богородчани 20—30 марта, Надвірна 31 марта до 11 цьвітня, Городенка 1—11 марта, Обертин 13—17 марта, Товмач 20—31 марта, Золочів 1—15 марта, Зборів 17—24 марта, Залізцї 27 марта до 1 цьвітня, Броди 3—18 цьвітня, Камінка струмилова 1—18 марта, Чортків 1—9 марта, Заліщики 11—17 марта, Тлусте 20—24 марта, Борщів 28 марта до 6 цьвітня, Мельница 8—14 цьвітня, Бучач 1—20 марта, Копичинцї 22—29 марта, Гусятин 31 марта до 5 цьвітня.

— **Обікража церкви.** В Нагуєвичах, дрогобицкого повіта, вломили ся в ночи на 10 с. м. якісь невислїджені злочинцї до церкви, де розбили скарбону і забрали з неї кільканайцять корон.

— **Нещастна пригода.** В Головецку коло Старого Самбора упала в лїсї на працюючого зарібника Онуфрия Кривака з Тисовицї ялица і убила его на місци.

Телеграми.

Будапешт 20 лютого. На вчерашнім засїданю лїберальної партиї ухвалено вибрати екзекутивний комітет на час теперішної кризи. До комітету увійшли, крім Тіши, також всї иньші видиїйші люди з партиї.

Петербург 20 лютого. Торжествание богослуженє за упокій душі Вел. кн. Сергія відбуде ся дня 23 с. м. в Москві. Тїло позістане поки що в Чудівскім монастири, а похорон відбуде ся в маю в Петербурзї.

Петербург 20 лютого. З причини замаху арештовано 3 людий. З арештованих лиш один єсть легко зранений в руку.

Берлин 20 лютого. З Петербурга доносять: В кругах революцийних (цікаво, хто їх розпитував?) сподївають ся добрих наслїдків замаху для руху реформового.

Льондон 20 лютого. Петербургский кореспондент „Daily Chronicle" оголошує розмову з одним видним росийским полїтиком, котрий каже, що зі смертию вел. кн. Сергія реакцийна партия стратила голову. Трепов і Булиґін не мають вже нїякої опори і дорога до свободи отверта(?).

Москва 20 лютого. Із візнань арештованих показує ся, що замах в грудни на Трепова був по правдї вимірений на великого кн. Сергія.

Петербург 20 лютого. В кишени арештованого убийника вел. кн. Сергія знайдено крім револьвера також паспорт на імя міщанина Ґерасімова з Вітебска; здогадують ся однак, що то фальшивий паспорт. З одїня і рук можна би вносити, що то робітник. Революцийоністи розкидають революцийні відозви і заповідають, що зроблять ще смерть вел. кн. Володимрови а відтак Трепову.

Фалькеберґ (на острові Лянґелянд) 20 лютого. Трета росийска ескадра перепливла нинї о пів до 5 год. рано коло Лянґелянд. Як здає ся, складає ся она з 7 кораблїв.

росийский Вел. князь Николай. Молодий, елеґантний і дуже подібний до свого дїда Николая І., того „найкрасшого на цїлу Азию і Европу мужчини", викликує молодий Великий князь зі своєю сестрою, великою княгинею Анастазиєю мекленбурґскою справедшну сензацию. Пара молодих княжих дїтий, котрим лице аж горить від горячки гри: великий князь Николай, нервовий, грає в „Трант е карант" і ставить з поспіхом величезні суми та й виграє — велика княгиня Анастазия сидить при рулєтї, ставить дуже скромно і усьміхаючись весело ховає виграні гроші до портмонетки, числить, обчисляє і зачинає знову грати. Она високого росту, струнка, в чудово красній чорній тоалєтї, обшитій сріблявими лисами, а понад расовим з делїкатними чертами лицем великий чорний рембрантівский капелюх.

А тоті, що ставлять найбільшу ставку на червоне — то також князї! Тоті князї, О.... і Ф...., близькі свояки, такі популярні в Монте Карльо, що нїхто би не довірив. Они приїздять з Австриї. Особливо перший з них, то мужчина як намальований і єго тут формально обожають. Підчас коли він з як найбільшою байдужностию ставить, виграє, програє і знову ставить, розглядає ся по тім тут так дуже перемішаним жіночім сьвітї і всїх очаровує. А то самі найкрасші, найбогатші і найзнатнїйші, але й найдивачнїйші дами з великого сьвіта, котрі їдуть за ним від стола до стола, як би їх тягнула якась маґнетична сила і не висказано щасливі, коли він хоч раз глянє на них своїми, що правда чаруючо красними синими очима. Як би сей хороший достойник хотїв тільки хусточок губити, кілько дамских рук кинулись би їх підносити, то єго красна мама з Відня мусїла би єму посилати їх хиба без перерви цїлими ваґонами.

В окруженю тих князів знаходить ся кілька членів залитавскої шляхти, що грають як шалені та й все ще не можуть успокоїти ся від того сорому, якого наробив їм найгордїйший член мадярскої шляхти князь Батіяні. Той старий, 83-лїтний дїд, оженив ся у Венециї 21-лїтною донькою якогось послугача, що розносив ґазети і на медові місяцї виїхав до Монте Карльо. Та нехай би; але він тут як би умисно зачіпає кождого вельможу в пусти і зараз представляє єму княгиню. Кажуть, що й старий може бути дурний, але старий князь, що здавен давна знав ся на жіночій красї, не був під сим взглядом і тепер дурний. Нова княгиня то красавиця, убирає ся ґустовно та й до того ще розумна і так стала ся в Монте Карльо дуже борзо, як то кажуть, притягаючою точкою. Она грає з незвичайною певностию в Трант е карант, а довкола неї творять ся формальні кружки молодих женщин, котрі она уважає ніби за свої двірскі дами.

З посеред кружка нїмецкої високої шляхти, котрої члени якось не конче мають щастє в грі, визначає ся особливо панї Тіле-Вінклер-Фольратсгайхе, котру тут дуже подивляють і дуже крутять ся коло неї. Она високого росту, струнка, чорнява, а своєю поставою і руками така повабна і потягаюча, що далеко більше нагадує Париж як Мекленбурґ, звідки походить.

Відтак знаходить ся тут цїла громада молодшої шляхти — себто додаток до ґотайского календаря. Найповабнїйшою представителькою тої громади то панї Марі де Ґутманн з Віднія, красна як образ донька акторки цїсарского театру Єлени Гартман. Віденьска міліонерка, що виграла на льотериї подружа, не має такого щастя в Монте Карльо. Грає з нервовим неспокоєм, програє і не може всидїти довго на одним місци.

Так само нервово грає барон Радохонакі з Одеси. Він ставить завсїди лиш найвисші ставки, які ще можна ставити, а з засади не має при собі нїколи більше як лиш 24.000 франків. Той росийский міліонер, коли програє, вибігає на площу перед касино, а там сидить вже десь в тїни звістний на весь сьвіт лихвар з Марсилїї. Барон Радохонакі лиш прибіжить до него і подивить ся, навіть не відозве ся, а груба червона рука вже суне єму пачку банкнотів по тисяч франків. Коли Радохонакі виграє, то вертає назад і сплачує довг з процентом по 20 франків від тисячки, а коли програє, то набирає нової муницїї і так дїє ся то день за днем, рік за роком.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
2·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білєти їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білєти звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. желїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).